

Práce v zemi bez práce

K dalším starým členům Evropské unie, kteří postupně otevírají svůj pracovní trh evropským nováčkům alespoň v oborech, kde mají nedostatek kvalifikovaných pracovníků, se zařadí Francie. Svůj postoj může Francie, země s téměř 10% nezaměstnaností, ještě změnit do konce dubna. Jasno má Německo a Rakousko. Svůj pracovní trh pro východní členy EU otevrou až v roce 2011.

Švýcarské gesto

Vstřícným členům EU vyšlo Švýcarsko, kde můžeme pracovat v zaměstnaneckém poměru nebo jako živnostníci od dubna 2006 na základě nově podepsaného protokolu mezi EU a Švýcarskem. I zde však bude do roku 2011 tento volný pohyb osob podléhat určitým oborovým omezením a zvýhodněním místních lidí a občanů starých členů EU.

Vodní survival

Starší jachtařka přežila v gumovém člunu 5 dní na moři u thajského ostrova Lipe. Pila vlastní moč a před sluncem ji chránilo plavání při lodi. Deset dní na moři přežil v záchraně člunu námořník v knize Zpověď trosečníka od Gabriela García Márqueze. Jeho hrdina neplaval při lodi, nepil moč a pádlo mu sežral žralok. V roli robinsona se ocitl i třicetiletý člověk na jižní Moravě. Zůstal uvězněn na ostrově uprostřed záplavového jezera v Kanči u Břeclavi, když si krátit cestu domů. Sirky v kapse mu umožnily jíst žábky a jinou havěť. V nouzi vše zapíjel kalnou vodou z jezera. Žabožrouta zachránili lesníci, kteří monitorovali tamní situaci.

Popeláři na Mt. Everestu

V dubnu se chystá velký úklid na nejvyšší položeném smetišti světa. A nejde jen o malé plastické obaly. Zejména v Jižním sedle se nachází stany a kyslíkové bomby spolu s mrtvými těly nepřeživších horolezců. Organizátor úklidu odhaduje, že snesou kolem 5 tun odpadu. Údajně se na svazích nejvyšší hory světa pavaluje až 50 tun odpadu. Čištění této hory probíhá každoročně, letos se mu však dostává pozornosti zejména díky olympijskému ohni, který by měl v roce 2008 putovat z Řecka do Číny právě přes vrchol Mount Everestu. Kdo mu tam bude dodávat kyslík, zdroj neuvádí.

Přes hranice rychleji

Británie rozšiřuje pomocí systému IRIS automatizované kontroly při vstupu do země pro cestující na letišti Heathrow. Cestující se tak může vyhnout někdy velmi důkladné kontrole úředníka imigrační správy a předkládání pasu tím, že si nechá kamerou zkontrolovat duhovku, která předtím byla uložena do databáze. Systém IRIS ještě letos plánují zavést některá další britská letiště.

Žigulíkem do Sýrie

Je to zhruba jeden rok zpátky, kdy se začal rodit nápad vyrazit o prázdninách jihovýchodním směrem přes Slovensko, Maďarsko, Srbsko a Černou Horu, Bulharsko a Turecko do Sýrie. Jen blázen a opravdový dobrodruh se vydá do země, kde na něj čeká rozpálená pouštní krajina, na přelomu července a srpna. Tři studenti a jeden učitel však příliš mnoho jiných možností nemají..

Způsob dopravy

Vzhledem k požadavkům na nízké náklady a dobrou mobilitu při cestování jednoznačně vyšla nejlépe varianta cesty automobilem. Jelikož by nám po prohlášení „jedu do Sýrské pouště!“ nikdo auto nezapůjčil, museli jsme si jej koupit. Z požadavků na velký zavazadlový prostor, nízkou poruchovost, možnost opravy svépomocí a co nejnižší pořizovací náklady vyšel jako jednoznačný vítěz kombikový žigulík. Pojmenovali jsme ho Kolja.

Po dlouhých přípravách a vyřízení sýrských víz v ceně 750 Kč jsme se v druhé polovině července konečně vydali na cestu. Až do Turecka cesta probíhala celkem bez problémů. Na každém hraničním přechodu jsme bavili celníky tím, kam až chceme dojet. Dokonce i obávané bulharské hra-

Známa křižovatka před sýrskou Palmyrou.

nice s proslulými zkorumpovanými celníky jsme zvládli bez úhony. Zřejmě na ně zapůsobil naše vozidlo.

Turecko

Po příjezdu do Turecka žigulík projel zpoplatněnou vanou s dezinfekcí, ačkoliv tam žádná dezinfekce nebyla. Překvapilo nás však více věcí. Tou nejméně příjemnou

Foto: archiv expedice

byla vedle neuvěřitelné byrokracie na celnici značně vysoká cena benzínu, která činila v přepočtu zhruba 46 Kč/litr. To by v sousední zemi s Íránem a Irákem čekal málokdo. Co nás naopak mile překvapilo, byla velice dobrá silniční síť. Po silnicích srovnatelných s naší D1 jsme projížděli

pokračování na str. 4

Jídlo na cestách

V létě nebo v zimě, vždycky mám na zádech tu těžkou obluď. Člověk při nákupu vybavení zvažuje každý gram, při balení přemýšlí nad každou ponožkou, a přitom spoustu hmotnosti a místa lze ušetřit dobře zvolenými potravinami

První možnosti, váhově nejpříjemnější, je vyjet bez zásob a jídlo nakupovat průběžně. Vždycky to ale nejde a jídlo je třeba si táhnout z domova.

U studených jídel, tj. snídaní či obědů, je základem většinou chleba – těžký, velký, zato výživný. Při dobré péči vydrží i přes dva týdny, byť trochu ztvrdne. Ideální je

uchovávat ho první týden v plátěné tašce, a vyhnout se tak plísní, která by se objevila v igelitce. Tu „nasadit“ až později, jinak se o ztvrdlý chleba láme nůž. Další variantou jsou suchary, knackebrotty či Racio chlebičky, které ale tolik nenasytí. Pro mě představují „podložku pod námažky“ i dvacíty den cestování v pouštích, byť zabere hodně místa. Salám je dobré koupit třeba měsíc před cestou a nechat ho v lednici vyschnout – vydrží déle a neváží tolik. Oblíbené jsou také ovesné vločky a müsli s příchutí. Pochoutkou na cestách je pro mě pudink – lze ho připravit ze sušeného

mléka, nebo jsou k dostání pudinky s mlékem.

Nejvíce toho lze vymyslet k večeri. Váhu se snažím snížit i množstvím benzínu, tudíž základním kritériem je kromě váhy potravin i doba jejich přípravy. Nemá smysl vyjmenovávat druhy polévek či instantních omáček na těstoviny, za zmínku stojí několik osvědčených figlů:

Sušená zelenina nastaví polévku, dodá chuť a téměř nic neváží. Když nastrouhanou směs uvařím a pak usuším, na horách stačí jen

pokračování na str. 3

Pohostinné bloudění v Eritreji

Etiopie ani Eritrea nejsou lehce dostupné země a bohužel se v nich v poslední době výrazně stupňuje politické napětí se všemi negativními dopady pro místní obyvatele i turisty. Pro cestování mimo pět největších měst se v Eritreji začalo vyžadovat povolení a na mnoho míst je cizincům vstup zcela odepřen. Nepříjemnosti způsobené byrokratickými překážkami cestovatelům v Eritreji bohatě kompenzuje pohostinnost místních lidí, kteří rádi ukáží cestu, poskytnou vodu nebo se rozdělí o své skromné jídlo. Dobrodruhy lákají také zapomenuté kláštery ztracené hluboko v horách.

O jednom ze zapomenutých klášterů jsem se dozvěděl od Francouze, kterého jsem náhodou potkal v malé eritrejské vesnici. Dokonce mi dal ze svého bloku obkreslit mapku, jak se do kláštera dostanu. Když jsem ale vystoupil z autobusu u mostku přes vyschlou řeku a přede mnou se tyčily jen vyprahlé hory, bylo mi jasné, že mi mapka nebude moc k užitku. V batohu jsem měl dvě PET láhve s vodou, několik posledních Tatraneč a těstoviny s omáčkou v prášku. Bohužel můj benzínový vařič před nedávnem vyhořel, a to když se mi kvůli mé neopatrnosti vzňala láhev s benzinem. Nicméně jsem byl odhodlán s tímto vystačit minimálně následující dva dny a klášter se pokusit najít.

Brzy jsem potkal vesničana s oslíkem, který mi ukázal směr a kus cesty šel se mnou. Dokonce mi nabídl, že můžu svůj batoh naložit na oslíka. Asi po půl hodině společné cesty ukázal na vrchol vysoký nad námi a řekl, že za tím vrcholkem musím jít ještě dál a tam

pak klášter najdu. Rozloučili jsme se a já brzy zase ztrácel cestu mezi desítkami mizejících stezek které tu vyšlapali pasáči se svými stády ovcí a koz. Snažil jsem se tedy udržovat alespoň směr, až jsem došel k těžko překonatelné hromadě balvanů. Přemýšlel jsem, kudy dál, když mě došli dva chlapci. Objevíli se z ničeho nic uprostřed pouště. Jako pastevci nevypadali, takže jsem skoro nabyl podezření, že mě odněkud sledovali. Zača-

Po stezce jsem došel skoro až na vrcholek, který mi ukazoval už muž z oslíkem. Tam také byla malá a na první pohled liduprázdňá vesnička, kde na mě začal dorážet pes. Už jsem cítil jeho zuby na mém lýtku, ale zachránila mě trekovka, kterou našťáhl neprokousl. Vzápětí z nejbližšího hliněného domku se slamenou střechou vyšli lidé, kteří psa zahnali, pozvali mě k sobě, nabídli mi vodu, chleba a uvařili čaj. Jejich přívětivost byla ohromující.

Obydlí pohostinných obyvatel v Eritreji.

Foto: Marian Koreček

li mě posunky přesvědčovat, ať se vrátím, ale já trval na tom, že půjdu dál. Nakonec mě dovedli na stezku a napsali mi v tigrejštině vzkaz pro všechny, které potkám, ať mi ukážou cestu dál.

Když se se mnou loučili, ukázali mi další směr, kudy se mám vydat a který se mi dost dlouho dařilo udržet. Po několika hodinách chůze jsem potkal dalšího vesničana, který mě zase pozval k sobě domů. U jeho kamenného dom-

pokračování na str. 4

EDITORIAL

Cílem cest se na jaře staly přehrady a rozlité vodní toky. Hitem se stala povodňová turistika. Člověk je tvor zvědavý a přízněji se slyší, že dokud nám voda neprovalí pytle s pískem u vrátek, nemáme tušení, jakou sílu má. Přehrada je jedno z míst, kde se její síla může využít a kde ji můžeme slyšet. A nemusí jít jen o betonové monstrum, které reguluje průtok řeky. Viděla jsem zvnějšku i zevnitř přehrady na řece Colorado. Liší se v objemu vyrobených kilowattů a výšce hráze. Na fotce si je snadno spletete. Denně je navštíví tisíce lidí, pro které jsou připraveny prohlídky a naučné tabule.

V Čechách vím o jedné, jejíž návštěva vás neomrzí ani bez přednášek a exkurzí a která si zaslouží vaši pozornost i bez zvýšené hladiny českých řek. Jmenuje se Les Království a vyrostla na Labi u Dvora Králové nad Labem. Nespletete si ji s žádnou jinou a rozhodně byste ji měli zařadit do svých cyklistických i jinak výletních plánů ještě před cestou do dalekých krajín.

Kateřina Sekyrková

SOUTĚŽ

O ZÁJEZD S KUDRNOU RETEZAT – „jezernaté hory“

Zájezd č. 262710 v období 1. – 10. září.

Chodí se paprskovitě s lehkým batůžkem ze základního táboru u největšího retezatského jezera BUCURA (2 040 m.n.m) v Rumunsku.

Líbí se vám itinerář? Zkuste štěstí! Následující otázky zvědavé i kudrnovské znalostní pošlete zodpovězené do 5. května 2006 na email redakce@kalimera.cz.

Do předmětu emailu napište: Soutěž s Kudrnou. Dotazník je ke stažení také na www.kalimera.cz.

1. Pokuste se vytvořit báseň či přímo esej minimálně o jednom verši, v níž bude figurovat jméno Kudrna.
 2. Do kterých pohoří v Rumunsku letos Kudrna zamíří na svých zájezdech?
 3. Mohli byste nám napsat jméno alespoň jedné další outdoorové cestovky, která se vám bez velkého přemýšlení vybaví?
 4. Máte své vlastní cestovatelské stránky / blog?
- ANO - pošlete nám odkaz (rádi se na ně podíváme)
NE - uvažujete o nich?
5. Přejete si být pravidelně informováni: a) o nových článcích a akcích na www.kalimera.cz? b) o akcích a slevách CK KUDRNA? c) o novinkách, slevách a výstavách stanů na www.holan.cz?

ISLANDSKÉ STŘÍPKY

Jak se rodí jména

Islandčané nemají příjmení a používají pouze křestní jména. Namísto příjmení se používá jméno otce s příponou –son u synů a –dóttir u dcer. S takto jednoduchými jmény se Islandanسونové dožívají 75,2 let a Islandandóttirky dokonce 80,9 let. Obyvatelé Země ledu a ohně se tak řadí mezi nejzdravější národy na světě.

Drahé jídlo, kafe grátis

Island je snad nejdražší zemí Evropy. Ceny potravin jsou zde opravdu hodně vysoké, a jídlo se tak vyplatí dovézt z domova. Například třetinka koly vyjde na sedmdesát korun českých a nejjednodušší pizza na rovnou pětistovku. Ale horká káva na benzínkách bývá grátis. Jediná věc, kterou si musíte koupit až tam, je bombička na vařič. Islandskou měnou je króna, což je necelých čtyřicet českých haléřů.

Mezinárodní letiště v Keflavíku

Keflavík je město, ve kterém žije pouhých 7600 obyvatel. Přesto jde o třetí největší město Islandu, navíc s mezinárodním letištěm. Při stavbě místní letištní haly Islandčané dřevem vůbec nešetřili i přes to, že na Islandu téměř žádné stromy nejsou. Všechno dřevo se dováží ze vzdáleného Norska.

Betonová pýcha

V centru Reykjavíku se pyšně tyčí katedrála Hallgrímskirkja. Jde o hodně moderní stavbu, nad vchodem jsou zabudované ohromné nerez varhany. Nechybí ani prodejna upomínkových předmětů, kde zdarma získáte podrobnou mapu celého Islandu. Poplatek za svezení výtahem až na vrchol kostelní věže je 300 krón, ovšem pohled na Reykjavík k nezaplacení.

Kde se scházejí prezidenti

Na prostranství mezi moderními novostavbami stojí osamoceně obyčejná, šedivá a nevýrazná vila Höfði. Přesto patří mezi nejznámější islandské stavby. V roce 1986 si zde podali ruce americký prezident Ronald Reagan s prezidentem Sovětského Svazu Michaiilem Gorbačovem, čímž zahájili ukončení tzv. studené války. Kdopak asi přišel s tím nápadem, aby se ti dva sešli právě zde?

Reykjavické atrakce

V blízkosti kempu v reykjavické čtvrti Laugardalur láká turisty zejména termální otevřené koupaliště, botanická zahrada se spoustou mechů a lišejníků, zoologická zahrada a islandský národní fotbalový stadion. Na to, že se jedná o největší islandský stadion, je opravdu skromný.

Legendární Geysir

Na Islandu najdete druhý největší gejzír na světě, který dal jméno nejen jedné islandské oblasti s pukavci, ale i všem ostatním gejzírům. Voda z něj tryská až do výše osmdesáti metrů. Bohužel se tak stalo naposledy v roce 1930, od té doby tryská jen na povol. O pár kroků vedle se nachází gejzír Strokkur, který zaujímá čtvrté místo na světě a je mnohem aktivnější než

pokračování na str. 4

Ako sme nerobili na Shetlandoch

Minulé leto sme sa tak ako tisíce iných mladých dobrodruhov rozhodli vyraziť za prácou do Británie. Naša výprava začala na internete. Zakrátko sme naviazali kontakt s rodinnou firmou na spracovanie rias zo Shetlandských ostrovov. Táto vcelku exotická destinácia nás zaujala a hoci nás nakoniec pre problémy s odbytom nemohli zamestnať, dohodli sme sa, že im budeme pomáhať za stravu a ubytovanie a popri tom si nájdeme ešte niečo iné.

Shetlandské ostrovy ležia asi 250 km severovýchodne od škótskej pevniny, zhruba na 60° s.š. Tvorí ich sieť ostrovov pospájaná trajektami, avšak všetko podstatné sa nachádza na hlavnom ostrove. Majú asi 22000 obyvateľov, pričom skoro tretina žije v hlavnom meste Larwicku. My sme po prilete do Glasgowa vyrazili autobusom za prekvapujúco priaznivú cenu do Aberdeenu. Prespali sme pri rieke za mestom a na druhý deň vyrazili trajektom na Shetlandy. Po 12 hodinách plavby sme dorazili do Larwicku.

Do prístavu nás prišiel vyzdvihnúť náš hosťiteľ Michael, bývalý námorník a teraz farmár. Už po pár minútach jazdy sme pochopili, že s hľadaním práce to nebude tak jednoduché. Auto je tu totiž alfa aj omega. K najbližšiemu domu 500m, do obchodu 8km, do Larwicku 50km. Vzdialenosti sú tu skutočne veľké a autobusy premávajú len po hlavných spojniciach. Väčšina ciest je jednodrúkových – ak sa stretnú dve autá, jedno musí počkať na rozšírenom mieste, ktoré je zhruba každých 300 metrov.

Ľudia sa živia zväčša rybolovom, následným spracovaním rýb a farmárčením. Farmy, to sú ovce, ovce, ovce... a pár Shetlandských poníkov. Na celých ostrovoch ich je asi 300 000. Nepredstavujte si však stádo oviec s bačom ako na Liptove. Ovce sa pasú voľne na obrovských ohradených plochách prakticky po celom území ostrovov. Zháňajú sa len na strihanie a na porážku. Toto niekoľkohodinové taktické manévrovanie farmára a pár

Kúpanie ve vode pri teplote okolo 10 – 11 °C je len pre otužilcov.

Foto: autor článku

psov po mnohohektárovej ploche je skutočne nezabudnuteľný zážitok.

Naši hosťitelia Michael a Margaret vlastnili asi 350 oviec. Okrem toho spracovávali morské riasy na ekologické hnojivo a výživový doplnok pre dobytok. Pokúšali sme sa nájsť prácu, v čom nám domáci všemožne pomáhali, ale v novinách sa objavovali len voľné miesta pre zdravotné sestry, sociálnych pracovníkov a učiteľov. Nedá sa povedať, že práca tu nie je (nezamestnanosť je tu pod 3 %), ale väčšina je dlhodobá. Sezónne práce sa odvíjali podľa toho, aký druh rýb sa práve lovil, bohužiaľ všetky miesta boli obsadené miestnou mládežou. Navyše sme boli silne obmedzení vzdialenosťou.

Čas sme teda trávili pomáhaním na farme. Ani tu však práce rozhodne nebolo nad hlavu, a tak nám ostala kopa času na poznávanie Shetlandov. Hlavne domáca bola skutočná patriotka a nadšene nás vodila po všetkých možných miestach. Je až neuveriteľné, ako miestni dokážu každý kameň, dom alebo zviera, ktoré by u nás ostali nepovšimnuté, premeniť na turistickú atrakciu so sprievodcom a suveníromi

- Larwick, ktorý dýcha atmosférou severských prístavov, zrúcanina hradu v Scalloway a najmä staré vikingské sídlisko Jarlshof. Obyvatelia sa hrdo hlásia k vikingskej minulosti a majú bližšie skôr k Nórom ako k Škótom. Ich dialekt, ktorý používajú len veľmi zriedka, sa tiež silne blíži k nórcine. K tomu neoddeliteľne patrí Up-helly-A, najväčší európsky zimný festival, kde sa všetci prezlečú za Vikingov a zapalujú loď.

Všetko toto však prevládala mentalita miestnych. Tu sa skutočne dá poznať, že čím sú ľudia ďalej, tým majú k sebe bližšie. Stačilo náhodou spomenúť, že mám rád motorky – a domáca vybavila pre nás jazdu s motorkármí, ktorých síce osobne nepoznala, ale stačilo pár telefonátov a bolo. Od ďalšieho suseda požičala terénne motorky a vybavila nám návštevu lososej farmy. Dokonca nám chcela vybaviť návštevu ropnej plošiny vrtulníkom, ale tu už asi narazila na predpisy. Všetko samozrejme zadarmo.

Povedomie miestnych o Česku a Slovensku je rôzne, obzvlášť tí starší ťažko chápali rozpad federácie a niekedy aj po

Nejteplejší termoprádlo z merino vlny

DEVOLD
OBLÉKÁ NORY OD ROKU 1853

- teplé
- funkční
- nezapáchá

North Trappers
Značková prodejna: Jarošova 2, Litoměřice, tel.: 416 738 846

www.northtrappers.cz

Kiwi svět map a průvodců

nejšíší nabídka turistické literatury

www.kiwick.cz

Jungmannova 23
Praha 1
224948455
mapy@kiwick.cz

KIWI svět map a průvodců

Let z Nového Zélandu do Prahy

V hostelu v Aucklandu popadneme batohy a čekáme venku na autobus. Všude jsou kolony, takže na letišti přijždíme hodinu před odletem. Odbavují nás hrozně dlouho. Jako poslední ve frontě přicházíme konečně na řadu. A máme problém. Pája má z Amsterdamu vystavené dva lety na stejné jméno. Chvilí to tam řeší, ale to už kolem splašené pobíhá organizátorka našeho letu. Letadlo je připravené k odletu a čeká se jenom na nás.

Přelety do Amsterdamu

Ještě vyplňujeme odletový formulář a už utíkáme za tou splašenou ženštinou. Předbíháme nekonečnou frontu u banky, kde musíme zaplatit odletový baksíš \$25, a hned míříme k pasové kontrole. Opět se vtěsnáme před celou frontu a sprintujeme do letadla. Sotva vstoupíme na palubu, zabouchnou se za námi dveře a už rolujeme. Takový to byl fofr. Pája si zouvá boty. Kolem sedící lidé omdlévají. Tak se zase obouvá. Už jsme po prvním jídle a ani jsme si nestačili vyměnit novozélandské dolary. Snad to půjde na Taiwanu. Na Taiwanu přší a není zrovna teplo. Nacházíme banku a i přes nevýhodný kurz měníme peníze – novozélandské na taiwanskou měnu, z té pak na Euro. Let se hrozně vleče, kolem brečí děti a nelze usnout celé 4 hodiny až do Bangkoku. V Bangkoku vzpomínám na Taiwan. Je tu ve 3 hodiny ráno 30°C a všichni se na nás usmívají. Let do Amsterdamu trvá 12 hodin. Je to hrůza. Pája sedí pořád mezi holkama a já s nějakými pupíky. V televizi dávají hrozné filmy, na které se nedá koukat. Spát se mi po pěti kávkách a deseti sklenicích vína také nechce, docela trpím.

Letišti v Amsterdamu

V amsterdamské hospódce popijíme místní pivečko. Venku padá sníh a my vzpomínáme na Zéland. Jdeme si nechat vystavit palubku, ale je tam hrozná fronta. Deset minut před odletem mi praskají nervy a celou frontu předbíhám. Palubní lístky máme. Přiběhneme k bráně. Náš let byl zrušen. Znovu stojíme frontu, kde přebookováváme náš let. Jdeme zase k jiné bráně, kde se dovidáme, že let je zpožděn. Čekáme dalších 6 hodin do odletu. Konečně nastupujeme. V letadle ohlašují další zpoždění – asi tříhodinové. Po první hodině čekání zkolaboval v letadle motor a všechno zhaslo. Sedíme potmě a místo klimatizace letušky větrají dveřmi. Mluví k nám pilot – motor nejde nahodit a už je na cestě pozemní personál na opravu. Po další hodině je letiště uzavřeno a my musíme zpět do odletové haly. Sedíme v letadle ještě hodinu, než nám přistaví výstupní tunel, abychom vůbec mohli z letadla vylézt. Co teď? Nikdo nic neví, máme se prý sami někde doptat, co se bude dít. Vystupujeme. Kolem nás postávají a posedávají další tisíce zmatených lidí. Nic nefunguje, informace žádné. Zkrátka totální kolaps. Přidává se k nám jedna Češka, která pracuje v Amsterdamu a o půlnoci jí bude 25 let. Teď tam po letišti splašeně lítáme tři, ale po půl hodině to vzdáváme. Zavřeli všechny přepážky, obchody, bary i restaurace, až na jeden malinký bar, u kterého byla kilometrová fronta. Je v něm ale zákaz prodeje alkoholu. Kromě koly a kafe si nekoupíme ani jídlo. Dalšíh 12 hodin chodíme sem tam a kecáme. Všude kolem spí na zemi tisíce lidí. Vypadá to jako mezinárodní slet bezdomovců, mezi které dočasně patří i businessmani s notebookem pod hlavou přikrytí novinami.

V 7 ráno je už živo jako v úlu. Přicházejí první odbavovací úředníci za přepážky. Musí je chránit hodně policistů, na personál útočí vzteklí lidé. My se snažíme několik hodin vystát jednu frontu, ale začíná tam strkanice, nějaké prapory a křik. Přibíhají další policisté a snaží se ten dav uklidnit. Jdeme pryč. Zkoušíme to dál a předbíháme, jak se dá. Konečně jsme u přepážky. Nikdo ale nic neví. Kolem běhají piloti a hledají svá letadla. Ptají se všech a nikdo zase nic neví. Něco nám bookují a my jdeme k té bráně. Let zrušen. Vracíme se zpět od haly. Po několika hodinách nám přebookovávají let a sdělují nám, že stejně neví ani, kde máme zavazadla. Sháníme naše ČSA letadlo, protože nikde není nic napsáno. Hurá, našli jsme ho. Svítí před ním ale tabule „let do Birminghamu“. No, to je pěkný. Lezeme dovnitř, dveře se zavírají a už oznamují hodinu zpoždění. Po 3 hodinách hlásí, že už jsou před námi jenom dvě letadla na odmrzení a odlet. Čekáme, až nás odmrazí, a pak už konečně letíme. A je to tu. Praha. Hlásí minus 20°C. Jdeme pro batohy. Smůla, nejsou tu. Máme na sobě kratásy a mikinu, kytaru v ruce a věnec žlutých orchidejí na krku. Ostatní věci jsou ve velkých batozích. Jdeme to reklamovat. Slíbují, že nám zavazadla přivezou domů, až se někde ve světě najdou. Čekáme na autobus. Je hrozná zima a my vzpomínáme na Nový Zéland. Sakra, už jsme doma...

Petr Bulka

související články

► Nový Zéland

►►► **www.kalimera.cz**

On-line cesty

dlhom vysvetlování nám na záver povedali: „Pozdravujte v Československu!“. V rámci osvěty sme dokonca navštívili miestnu prvostupňovú školu a rozprávali o Slovensku. Ale kontakt s domovom sme tu mali, a vcelku nečakaný – domáci vlastnili dva traktory Zetor, síce v údesnom stave, ale Michael si ich nevedel vynachváliť. Posledným nespomenutým článkom je príroda. Tu treba hneď spomenúť počasie, ktoré je najčastejšou témou rozhovorov. Jedným slovom – zima a vlhko. Teplota sa tu v lete pohybuje okolo 15 °C, fúka silný vietor a často prší, pričom povestný je najmä miestny „horizontal rain“. Gumáky sú tu najčastejšou obuvou – 99% plochy ostrovov tvoria zablátené trávnaté plochy, posiate roztrúsenými skalami. Časom sme sa však naučili rozpoznávať pevnú pôdu podľa rastlín a vyhýbať sa blatu. Pociť, keď stojíte na ostrom skalisku, vietor vám šľahá do tváre, pod vami sa triešti more o útesy, naokolo žiadna známka ľudskej činnosti a jedinými spoločníkmi je kost-ra ovce a tuleň vynárajúci hlavu na zapísanie, vynahradí všetky vrtochy počasia. Okrem tuleňov sú všade prítomné čajky, ktoré vám robia nálety na hlavu, vydry, či zvláštny vták „puffin“. Flóra sa obmedzuje na trávnu a všemožné drobné kvety. Ostrovy sú obmývané Atlantikom a Severným morom, ale kúpanie ve vode pri teplote okolo 10 – 11 °C je len pre otužilcov. Zhrnuté a podčiarknuté – celý tento odyšdňový špás nás vyšiel asi na 15 000 Sk, pričom 90% zhltili letenky a trajekt. Za to sme mali skutočne nevšedné prázdniny plné zážitkov a vyskúšanie angličtiny v ostrých podmienkach. Teda ak tu chcete zarobiť, chodte len na istotu. Veľká šanca ja najmä mimo leta, keď je sezóna určitého druhu rýb a miestny mladí sú v školách. Ak chcete poznávať, odporúčam len náročným, ktorí hľadajú iné ako pláž a piesok. Určite sa tu vďaka miestnej pohostinnosti neustratíte.

Martin Vlachynsky

Česko a Svět se Sport-S

• Aktivní vikendy
• Rafting a vodácké putování
• Cyklozájezdy
• Za poznáním - Evropa, Emiráty, od Aljašky po Patagonii
• Lyžování na ledovcích - Last moment

Rakousko od 2.680, Švýcarsko od 6.290 Kč

Sport-S, Blatenská 113, Chomutov
tel: 474 624 088
Sport-S, Václavská nám. 48, Praha 1
tel: 298 301 680
chomutov@sport-s.cz, praha@sport-s.cz
www.sport-s.cz

Sport-S cestovní kancelář

NEJVĚTŠÍ NÁKUPNÍ RÁJ NA STANY

Camping Market
Palackého 615
tel.: 481 641721-2
fax: 481 641723
512 51 Lomnice nad Popelkou
www.campingmarket.cz

Camping Market
Palackého 615
tel.: 481 641721-2
fax: 481 641723
512 51 Lomnice nad Popelkou
www.campingmarket.cz

Jídlo na cestách

pokračování ze str.1
krátce povařit. Stejně tak i houby, které lze ale někdy nasbírat rovnou během cest. Základem našich večeří je sója s bramborovou kaší. Zatvrdzí odpůrci už se asi osypali, ale neděste se: když předtím osmažete kousíček špeku s cibulí, přidáte česnek a koření, moc si nakonec pochutnáte. Nejlepší jsou Pekingské nudličky, které stačí povařit zhruba 5 minut. Občas uděláme obměnu, vyměníme kaši za rýži. Ta je ovšem těžší a náročnější na energii, i když už jde snadno sehnat i předvařená. Ještě lepší variantou je kuskus, který stačí několik minut nechat odstát v horké vodě. Někdy si odpočineme u těstovin s rozličnými omáčkami, váhově asi nejmiň příjatelné; špagety ale zase lehce do batohu někam zasunu. Sušený česnek mi připadá nevýrazný, ale doma rozdělávám česnek se solí v poměru zhruba 1:5. Vyráží tak i dva roky, výrazně se sníží objem a ušetří „práce v terénu“, jen najít vhodnou nádobku – už nám taky vyteká do spacáku. Opravdu není o co stát. Objem i váhu sladíčům snižuje cukrín – ovšem pozor, jde jen o chuť, nedodá žádnou energii! Při balení mě nejvíc baví příprava jídla. Jsme docela jedlíci a porce pro čtyři je tak akorát

pro tři. Navíc v rámci druhotných objemových úspor (člověk nosí na horách i odpadky) si doma všechno pytlíkujeme. V Rusku horolezci používají PET lahve. Jsou pevné a s ubývacími zásobami je postupně sešlapují. My používáme pevné igelitové sáčky olepené dokola izolepou, protože sója či čínské nudle mají celkem agresivní rohy. Na každý patří nálepka s dávkováním, abychom věděli kolik lžíc bramborové kaše máme na jednu večeři. Vyrážíme tedy ve finále s pytle s sój, v druhém jsou nudle, ve třetím zelenina atd. Navíc třeba nudle doma rovnou nadrtíme, stejně to udělají v batohu samy, tak je aspoň nemáme mezi ponožkami. Nezapomínáme ani na něco sladkého přes den, kdy kromě sušenek a čokolády jsou ideální bonbony. Pijeme čaje, které s sebou nosíme, ale uvařit lze téměř jakékoliv listí. Moc dobrý je čaj z mateřídoušky, maliníku, ostružin nebo rybízu. Ovocné čaje jsou vhodné v zimě, přebijí chuť rozstaveného sněhu.

Markéta Svobodová
související články
► Bobulovitý jídelníček v Evropě
►► **www.kalimera.cz**
Rady na cesty

Vyrážíme na Altaj s jídlem na zhruba 10 dní. Máme v plánu zůstat přes týden v Severočínských Bělkách a pak se přesunout do okolí Běluchy. Mezitím v civilizaci doplníme další zásoby. Jak to ale na horách bývá, kvůli počasí, podmínkám a spoustě náhod to vše nevychází podle původních plánů a my jsme desátý den stále ještě v Bělkách. Blížíme se však k závěrečným jezerům na západě, jediné turisticky oblíbené místo s kempem a údajně možností dokoupit jídlo. Do kempu bohužel přicházíme den po konci letní sezóny. Na březích jezera jsou postavené poslední dva stany, opuštěná sauna a pan prodávající, co pomalu balí svůj krám. Čerstvý chléb už se tedy nekone. Kupujeme jen poslední balíček sucharů, jedno špagety a kečup. To nám těžko vystačí na jeden týden, co máme před sebou. Stavíme stany a už postě přepočítáváme. Dohromady dáme jídlo na tři hubené dny. Kluci vyráží trhat cedrové šišky. Jejich semínka jsou moc dobrá, ale než je člověk vydoluje, tak zase vyhladoví. V Rusku nejsou kempy jako u nás, to ani nikdo nečekal. Vážíme asi pět minut a pak se na to vrháme. Chutná to trochu jako Baked Rolles bez příchuti. Asi třetinu velkého pytle máme snědenou během čtvrt hodiny s většinou zbylého sýra či jen jako suché topinky. Pak se trochu zklidníme a začneme pytlíkovat na následující dny. Chceme pořád zobat. Kluci vyráží na obchůzku dalších plátek, jestli nenajdou další kouzelné pytle. Po chvíli se vrací se slovy: „Chlebíky jsme nenašli, ale máme tohle!“ V ruce drží igelitky a PET lahve, fuj. No ale ten obsah! Hrách – to se hodí. Večeře bude na ohni, už je to jasné. Co dál? Těstoviny, to se také zužitkuje. Obsah třetího obalu nepoznáváme. Jde o hrubou dř, my neznáme zdravé výživy tipujeme pohanku, kuskus, drcenou kukuřici nebo cokoliv jiného. Vaříme dř se zbytkem hrachu, česnekem, kořením a drobky z chlebků. Vzniká tak asi nejhorší jídlo za celý výlet, ale žaludky nám nasytí až do druhého dne. Další dny jíme špagety s paštikou, po každém jídle se dorážíme šiškami. Takže nakonec nám na poslední dny zbývá jídla, že nevíme, co s ním!

Testovna

Příspěvek Jídlo na cestách doplněný konkrétní zkušeností z Altaje vyhrál minulé kolo Testovny. Autorka získává hlavní cenu – spacák Bergson Square od firmy Acron.

- Další oceněné články:**
- Trangia vařič (Martin Tuharský)
 - Trekové boty „CUENCA GT PLUS“ (Jan Altman)
 - Sněžnice? Na jasně! Jenže jaké si vybrat? (Zbyněk Zách)
 - Requiem pro trekovky (Lucie Kinkorová)

Zašlete nám svoji zkušenost s vybavením na cesty do 5. května 2006 na redakce@kalimera.cz a vyhraje jednu z následujících cen od firmy Acron:

- Praktická lékárna BIKE KIT TS 12
- Vodotěsný ultralehký vak 20l (Sea to summit)
- LED dynamosvítilna + nabíječka mobilu Campo
- Ruční svítilna z hliníkové slitiny
- Nouzové WC do kritických situací

Detaily cen, oceněné příspěvky a podmínky účasti v Testovně jsou popsány v článku na www.kalimera.cz v rubrice Testovna, která slouží jako bazar osobních dlouhodobých zkušeností cestovatelů a turistů.

Hlavní cena tohoto kola:
Praktická lékárna pro cyklisty BIKE KIT TS 12 (Travelsafe). Pomocí této sady lze ošetřit většinu zranění spjatých s jízdou na kole. Rozměry: 150 x 220 x 70 mm, 445 g

Čupování v Uruguayi

Běžný domek v Uruguayi je betonová krychle bez kamen, jen ti bohatší topí elektrinou nebo dřevem z dovozu. Kalabasa (španělsky calabaza) s maté, přírodní nádobka z tykve naplněná čajem z listů cesmíny paraguayské, tak slouží v zimě jako kamínka, na kterých si lze ohřát alespoň ruce. Čeští přistěhovalci za první republiky měli pro cucání maté speciální výraz – „čupování“. Bombilla, násosce se sítkem z bílého kovu nebo ze stříbra, říkáli „čupovačka“.

Uruguayské zvyklosti
V Uruguayi je doposud celodenní popíjení maté velmi rozšířeno. Můžete zde potkat klábosící muže v parku nebo muže na procházce s kalabasou v jedné ruce a s termoskou plné horké vody v druhé. Z termosky si podle chuti dolévají horkou vodu. Nová dávka se nevypije naráz, ale postupně se ucucává. Vylouhované lístky se nevyhazují, ale zalévají znovu a znovu. Pokud dojde voda, v nejbližší hospodě ji ochotně a zdarma dolijí. Kalabasu má každý svou, nenechává se kolovat jako v jiných zemích. Ženám není popíjení maté na ulici dovoleno a porušování tohoto pravidla je známkou lehčích mravů.

Maté nádobíčko
Kalabasy se v přírodním provedení prodávají za pár drobných. Malované, popřípadě vykládané bílým kovem nebo stříbrem bývají dražší. Většina kalabas má rovné dno, aby se daly postavit. Po rodičích mám doma i kalabasu oválnou, ze které kdysi pilí dělníci na stavbách nebo pastevci. Nedala se postavit, a tak se muselo napřed všechno dopít, než se mohlo jít znovu pracovat. Některé dnešní kalabasy mají přímo na sobě drátěné stojánky, což využívají hlavně řidiči nákladáků. Na delší cesty autobusem (vlak v Uruguayi nemají) si s sebou domorodci berou speciální tašku, do které se vejde vše potřebné: termoska, kalabasa, bombilla, krabička se suchým maté a lžička na nabírání. Tradičně by lžička měla být buď stříbrná, nebo z odříznutého konce kraviho rohu. Taška na potřeby k pití maté je z tvrdé vydělané a na vnější straně hlazené kůže s vytlačenou nebo vypálenou ozdobou. Lehčí, dámská verze, je z koženky. Trochu se podobá sovětské, v jakém se nosí láhev vína na Slovákku. Bombillu si můžete jednoduše vyrobit. Stačí si uříznout větvičku bambusu o vnitřním průměru asi 7 mm těsně pod kolínkem, nad kolínkem vypálit několik malých dírek, nechat vyschnout a můžete ji používat. Jen ji po každém napití vytáhněte a odložte, aby do sebe příliš nenatáhla vodu, pak praská.

Smaltovaný hrnek se používá k čupování hlavně na jihu Argentiny.

Foto: Filip Melichar

Příchutě a značky
I když se maté vyrábí z jednoho druhu rostliny, v obchodech najdete mnoho variant. Většinou se prodává v kilových balících. Proto trvá poměrně dlouho, než se propijete k té své značce. Pravověrní si potrpí na maté čisté, bez příchuti. Sladit si maté může podle nich jen barbar nebo Americano, což vyjde v jejich očích nastejno. V Evropě si můžete koupit maté dovezené většinou z Paraguaye. Na pohled se dost liší od toho, co lze vidět v Uruguayi. Paraguayské je jakoby z rozstříhaných lístečků, jednotlivé kousíčky jsou lesklé a skoro stejně velké. To v Uruguayi nám připadalo, jako kdy-

by někdo smetl všechnen prach, co zbyl po sušení, a nasádkoval jej. Po rodinném testování jsme se shodli, že maté s různou vůní nám vůbec nechutná a mezi nejhorší jsme zařadili maté s kávou. Když nám naše uruguayské zásoby doma docházely a museli jsme přejít na maté z našich obchodů, míchali jsme si ho alespoň s posledními zbytky toho uruguayského, abychom si prodloužili tu pravou uruguayskou chuť. Dnes, když staré zásoby nejsou, čupujeme jen občas. Vypít za den dva litry už nedokážeme.

B. Veselá

Kdo nezkusil, neuvěří!

...vyzkoušejte také pohodlné spaní na samonafukovací karimatce YATE a pochopíte, proč jí ostatní už mají.

YATE

Yaté spol. s r.o.
Vančurovo n. 309
500 02 Hradec Králové
e-mail: yate@yate.cz
Tel. 495 221 475
www.yate.cz

- hmotnost: 780 g
- rozměr: 183x51x2,5 cm
- při balení se karimatka překládá podélně na polovinu
- robustní bajonetový ventil umožňuje rychlé nafukování
- součástí výrobku je sada na opravy

Brašny a nosiče na cestu kolem světa

SPORT ARSENAL

Cesta kolem světa 1. 5. 2002 – 1. 5. 2005
Lucie Kovaříková
Michal Jon

CYKLO turistika

NOVINKY OUTDOORU

Bundy Penguin

Firma Penguin několikrát zvyšila počet modelů membránových bund (z původních 2 na 9). Nově jsou použity třívrstvé lamináty Gelanots XP 3L a také Gelanots GXPR, který je velmi lehký (8000 mm H₂O a min 15000 g H₂O/m² za 24 h). Přibýly také SoftShellové bundy s membránou Technosoft.

Stany Jurek

Jurek rozšířil svoje výrobní řady (Lite, Bivi, Outdoor, Extreme) o nové modely rodinných stanů i lehkých stanů pro jednu osobu. Mezi rodinnými stany (firemní řada camping) se objevil desetikilový stan Hotel pro 6 osob. Naopak nelehčím stanem je jednovrstvý model Bivak vážící 1,15 kg, do kterého vlezle jeden člověk s batohem.

Logo Hannah

Hannah uvedl již loni na podzim na trh svoji novou obchodní značku CAVERY pro méně náročné uživatele, navazující na hypermarketovou značku SPORTLAND. Na jarním veletrhu Sportprague oznámila změnu také v grafickém logu Hannah. Inovované výrobky firmy Hannah poznáte podle označení II na konci názvu.

Výměna membrán

Sušický výrobce outdoorového oblečení High Point (bývalý Schwarzkopf) přechází od membrány Gelanots na membránu Blocvent.

Spacáky Warmpeace

Český výrobce spacáků a oblečení Warmpeace začal chránit peří ve svých spacích pytlích tkaninou s vlastním názvem Colibri. Kdysi používaný voděodolný materiál GoreDryloft firma Gore již nevyrábí, stejně jako skončila výroba neprofukavého a částečně nepromokavého Pertexu, kterému se Colibri velmi podobá.

Bavlna u Tilaka

Tilak rozšiřuje výrobu o „civilnější“ oblečení z bavlny. Příznivcům oblíbeného modelu Alpamayo přináší Tilak dobrou zprávu - uvádí na trh inovovanou verzi tohoto bestselleru.

Flexibilní batohy Treksport

Batohy Treksport vždy spíše na zádech padly pořádným chlapům, zatímco drobným amazonkám ze zad padaly. Proto je nový zářadový systém vybraných modelů značky Treksport navržen tak, že pouhou výměnou ramenního a bederního dílu se změní v „lady“ variantu a naopak.

Lady's Doldy

U české batohářské firmy Doldy se objevily další „dámské“ modely již existujících batohů X travel, Alpinist 40, Flash 18, Speed 15, Vesper 26. Dámské verze poznáte podle označení „Lady's“, vyšší květiny a jemnějších barev.

související články

► Novinky jarního veletrhu Sportprague

►► **www.kalimera.cz**

Vybavení - Novinky

Žigulíkem do Sýrie

pokračování ze str.1

téměř denně. Už v Turecku se také ukázalo opravdu velkou výhodou cestování automobilem. Ušetřili jsme za ubytování, když bylo zapotřebí se umýt, stačilo zajet na benzinku. Na jednom kilometru bývají i čtyři, někdy dokonce stejné značky. Na drtivé většině z nich jsou sice pouze „turecké záchody“, ale po pár dnech si na ně lze bez problémů zvyknout na rozdíl od místní tradice vytírat si zadek rukou bez toaletního papíru. Téměř na všech čerpacích stanicích může cestovatel počítat s velice přátelským přijetím od jejich zaměstnanců, spojeným vždy s debátou a mnohdy i s pohoštěním. Za zmínku stojí také turečtí policisté. Přimo v provozu jsme je nepotkali ani po ujetí zhruba 4000 km. Čekali nás až u našeho auta, zaparkovaného na 4 hodiny v zákazu zastavení. Místo očekávané pokuty se s námi přátelsky pozdravili a popovídali si. Nakonec z nich vylezlo, že nám auto hlídali, aby ho nikdo nevykradl.

Sýrie

Po týdnů jízdy, který patřil úchvatným tureckým památkám a koupání v teplém moři, přišel hraniční přechod do Sýrie. Již jsme si zvykli na neustálé turecké pokřikování a laxnost, ale tohle bylo úplně jiné kafe. V tlačenice u okének celnice jsme si připadali jako v jiném světě. Frontu tady bohužel neznají. Mají tady ale „bakšišáka“, vybírajícího u okénka úplatky na to, aby člověk vůbec dostal od celníka razítko. Veksláci mění mezi stojícími kamiony peníze a všude vládne naprostý chaos a zmatek. Nikdo nám nebyl schopný říci, do které budovy si máme dojít pro jaké razítko a co všechno pro vpuštění do Sýrie potřebujeme. Nepotkat místního

člověka, který uměl anglicky a věděl, komu dát úplatek dříve a komu později, tak tam možná čekáme dodnes. I tak nám přejezd hranic do Sýrie trval 8 hodin.

Dalším nemilým zjištěním byla nutnost zaplatit na hranicích za automobil pojištění ve výši 100 dolarů. Útrapy na hranicích byly ale velice rychle zapomenuty po zjištění, jaká je Sýrie nádherná země. Jestli někdo tvrdí, že Orient začíná v tureckém Istanbulu, tak se velice mylí. Pravý Orient začíná až v Sýrii. Přeplněné uličky, pestrobarevná tržiště, úplně jiná mentalita lidí. Bohužel se změnilo také dění na silnici. To, co nám doma připadá jako naprosté šílenství, je denním chlebem syrského řidiče. Jízda v protisměru na dálnici a kruhových objezdech, sjíždění z dálnice prostým odbočením doleva přes tři protijedoucí pruhy, vpřed na červenou, v noci neosvětlená auta - to je jen malý výčet toho, co jsme v Sýrii zažili a samozřejmě také vyzkoušeli. Na druhou stranu jsou zde řidiči velice obezřetní, neboť si hroziící nebezpečí uvědomují. Nehody tak končí jen několika pomačkanými plechy. Nás Kolja vytrestal jen tím, že nám díky prasklé benzínové hadici vytekl přes noc všechny benzín. To nám ale zase tak nevadilo, neboť jsme tuto noc trávili na benzínce, kde jsme po opravě vytekly benzín načerpali zpět za turecké, velice výhodné ceny (zhruba 11 Kč / litr). Je však nutno počítat pouze s 87 oktany a benzínem jen olovnatým. Autům s katalyzátorem tak cestu do Sýrie opravdu příliš nedoporučujeme.

Domů přes Istanbul

Zpáteční průjezd turecko-syrských hranic byl již pro nás rutinní záležitostí. Jízdou

Investice do levného a prostorného žigulíku se vyplatila.

Foto: archiv expedice

přes centrální Turecko s úchvatnou oblastí Kappadocie jsme se dostali až do Istanbulu, jediného města na světě ležícího na dvou kontinentech. Zde jsme se trajektem přeplavili přes průliv Bospor na evropskou část města a kochali se zdejšími nádhernými mešitami i vyhlášeným tržištěm Grand bazar. Ten může těm syrským konkurovat ve velikosti, ale rozhodně ne v atmosféře a samozřejmě v porušování snad všech hygienických pravidel při prodeji potravin. Může to znít divně, ale to jsou právě ty věci, co dělají stále Orient pro Středoevropana zajímavým, přitažlivým a nezapomenutelným.

Statečný žigulík

Po zážitcích ze třech předchozích týdnů nás už nemohly překvapit na cestě domů ani povodněmi zatopené dálnice v Bulharsku a kontroly na hranicích spojené s vyklá-

dáním Kolji. Čtyři kluci jedoucí jen tak ze Sýrie žigulíkem jsou pro většinu lidí více než podezřelí. Díky Koljovi se nám podařilo ušetřit jak peníze, tak čas, a přitom jsme ujeli téměř 9000 km. Cestu autem můžeme tedy vřele doporučit všem dobrodruhům v časové a finanční tísní. Chce to jen trochu trpělivosti a řidičské zručnosti pro jízdu ve velkých městech. Je třeba také počítat s tím, že si můžete přivést auto s „fuklým“ blatníkem. My jsme si přivezli zvyk v nepřehledných situacích hezky po vzoru Orientu zatroubit.

Lukáš Sobotka, PetrStejskal, Martin Suk, Jaroslav Panáček

související odkazy

www.zigulemdosyrie.borec.cz

www.kalimera.cz

doprava

Pohostinné bloudění v Eritreji

pokračování ze str.1

ku pobíhala drubež, kůzlata a pár roztomilých dětí. Půvabná paní domu mi uvařila kafe a usmažila vajíčka. Muž se nabídl, že mě kus cesty doprovodí, a dokonce mi nesl batoh. Šel se mnou tak dlouho, až jsme uviděli církevní školu, na kterou mě klášter patřil, i když samotný klášter byl ještě dost daleko. Do školy jsem došel pozdě odpoledne. Přijali mě tam se stejnou přívětivostí jako dosud skoro všude. Podle místního zvyku mi zde však kromě jídla a ubytování dokonce i umyli nohy, což byla po celodenním pochodu velice příjemná záležitost. Druhý den po snídani pověřili třináctiletého chlapce Adama, aby mě doprovodil až do kláštera. S sebou jsme vzali oslíka, na kterém byl naložený pytel s mangem. Cesta do kláštera byla strmá, oslík neposlušný a chlapec ho dost surově popoháněl klackem. Vyšli jsme na vrchol, kde se nám otevřel uchvacující pohled do otevřeného prostoru před námi. Ke klášteru to už nebylo daleko, ale zdolání posledního úseku cesty byl dechberoucí zážitek. Klášter se totiž rozkládá na sousední skále a s vrcholem, na který jsme vyšli, ho propojuje jen hřeben místy ostrý a příkrý

jak sedlová sřecha. Na obou stranách je sraz hluboký několik set metrů a uprostřed tohoto hřebenu je vystavěna kamenná brána. Několik mnichů se k nám po cestě připojilo. Většina z nich tento úsek přešla suverénně ve stoje, jeden dokonce s těžkým pytlek manga přes rameno. Já jsem ho sice překonal obkročmo a po rukou, ale zato jsem si dopřál závatný pohled do zdánlivě bezedné propasti pode mnou. Za jeden z mnoha zárazů, který se k tomuto místu váže, se považuje počet lidí, kteří za dobu existence kláštera spadli dolů. V klášteře mě přijali přívětivě až na jednoho čerstvě vystudovaného kněze. Nesl s sebou nelibostí, že klášter navštívil cizinec. Sám tu působil trochu nepatřičně, protože chodil v trenýrkách Adidas a triku s potiskem. Ostatní se na mě dívali spíše se zvědavostí a vyptávali se mě na spoustu věcí, hlavně náboženských. Snažili se mě přesvědčit, abych konvertoval na ortodoxní křesťanství. Během našeho rozhovoru se venku zatáhlo a vypadalo to, že se schyluje k velké bouři, a tak jsem v klášteře zůstal přes noc. Pohostili mě kvašeným hodně kyselým nápojem vlastní výroby a dali večeri. Spal jsem v kamenném domku na dřevěné

posteli vyplétané pruhy z kozích kůží. Druhý den ráno jsem se vrátil do školy. Doprovázel mě zase Adam a zpočátku i náš oslík, kterému se ale přestalo zamlouvat chlapcovo bití, a tak nám někam utekl. Na zpáteční cestě jsem již věděl kudy jít, i tak jsem však párkrát bloudil. Pozdě odpoledne jsem se vracel k mostku přes řeku, jejíž včerejší vyschlé koryto se po nočním dešti změnilo v bahno. Schylovalo se opět k bouři. Na silnici mi zastavil první okolo projíždějící pick-up a vzal mě na korbu. Posadil jsem se na batoh, vyndal pláštěnku a čekal, kdy se spustí ukrutný liják. Místo deště se však strhlo ukrutné krupobití s kroupami o průměru jednoho centimetru. Jinak docela obstojná silnice se rychle změnila v potok a řidič zastavil, dokud se smřít nepřezene. Posléze se krupobití konečně změnilo v „pohodový“ liják. Než jsme dojeli do města, bylo po dešti. S deštěm skončilo i mé úžasné bloudění ke ztracenému klášteru, jehož jméno neuvádím. Slíbil jsem onomu Francouzovi, který mi o něm řekl, že ho nebudu zveřejňovat. Komu se však pošestí zavítat do Eritreje, určitě si tam „svůj“ ztracený klášter může najít sám.

Marian Koreček

AKCE

- 8. – 9. dubna 2006 OTEVÍRÁNÍ HRA DU – tradiční středověké veselí, jarmark, ukázky řemesel, Nový hrad u Blanska; www.novyhrad.com
- 15. dubna 2006 ŠVIH – orientační závod na kolech dvojic, Račice; <http://svih.php5.cz/mapy/pozvanka.pdf>
- 19. – 21. dubna 2006 INTERKAMERA – mezinárodní veletrh spotřební elektroniky, Výstaviště Praha – Holešovice; www.ifotoviedo.cz/interkamera
- 20. – 23. 4. 2006 HORA A MESTO – mezinárodní festival horského filmu a dobrodružstva, Palace cinemas, Aupark; www.horyamesto.sk
- 20. – 23. dubna 2006 HLUBINA – výstava věnovaná potápění, Výstaviště Letňany; www.mancan.cz/hlubina/hlubiny.html
- 21. – 23. dubna 2006 DOVOLENÁ – 9. ročník výstavy cestovního ruchu, Ostrava - Černá louka; www.cernalouka.cz
- 4. – 7. května 2006 SVĚT KNIHY PRAHA – 12. mezinárodní knihovnický veletrh, téma – literatury severovýchodních zemí, výstaviště Praha – Holešovice; www.svetknihy.cz
- 5. – 7. května 2006 PŘEŽÍTÍ – 24hodinový pochod o přežití pro každého, místo tajné, sraz ve Svitavách; www.preziti.cz

REDAKCE

Dvuměsíčník KALIMERA, průvodce světem cestování a vybavení; **Šéfredaktorka:** Kateřina Sekyřková; **Korektury:** Jana Pleskačová; **Distribuce:** zdarma po vysokých školách a kolejiích celé ČR, od r. 2005 také v krajských knihovnách; **Stálá distribuční místa:** PRAHA – HOLAN SPORT (archiv starších čísel), Krakovská 18, Praha 1; BRNO – CK KUDRNA, Vobchůdek v podchodu pod nádražím; OLOMOUČ – knihkupectví Pavel Dobrovský – BETA, Edelmannův palác, Horní nám. 5; PARDUBICE – CK POZNÁNÍ, tř. 17. listopadu 229; OSTRAVA – antikvariát FIDUCIA, Mlýnská 2; **Nákład:** 30 000 ks; **Inzerce:** inzerce@kalimera.cz; **Grafické zpracování:** Grafické studio GAO; **Tisk:** VH Print; **Uzávěrka příštího čísla:** 5. května 2006 **Kontakt:** Krakovská 18, Praha 1, 110 00; tel.: 602 308 878; e-mail: redakce@kalimera.cz; **Registrace:** MK ČR E 13883; ISSN 1214-0775; **Předplatné:** složte na účet 1087121052/2400, nebo zašlete složenkou typu C na adresu redakce. Identifikace platby – Předplatné KALIMERA; čísla – 75 Kč / rok, 15 Kč / 1 číslo. **Internetová verze:** www.kalimera.cz

ISLANDSKÉ STŘÍPKY

pokračování ze str.2

stařeček Geysir. Tryská do výše dvaceti pěti až třiceti metrů a to každých pět až deset minut. Teplota vody tryskající z gejzírů je přes 100 °C a pod zemí ještě vyšší.

Vodopád Gullfos a zelená dóttir

Gullfoss je jeden z nejkrásnějších islandských vodopádů. Mléčná říční voda se řítí po dvou vysokých a širokých skalnatých stupních do úzké soutěsky dlouhé několik kilometrů. Při cestě k vodopádu je busta jakési islandské slečny Sigrídur Tómasdóttir, díky které si vodopád uchoval svou původní podobu. Kdyby zde měla být vybudována vodní elektrárna, ale tahle odvážná slečna pohrozila, že jestli se elektrárna začne stavět, tak ona ukončí svůj život skokem do hlubin vodopádu. Vodopád zůstal netknutý, což je zajištěné dobře.

Chodec – pán zebry

Řidiči po celém Islandu jsou ohromně ohleduplní. Stačí, aby se chodec jenom přiblížil k přechodu a oni už stojí, aby mohl bezpečně přejít na druhou stranu. Jsme z toho trochu vykulení, a tak kolikrát přecházíme, i když jsme to původně neměli vůbec v úmyslu. Jednou nás řidič zahlédl pozdě a pak se omlouval, divže si hlavu neutloukl o volant.

Islandské lázně

Lije jako z konve a je celkově nevlídné. Sedíme po krk ponořeni ve venkovním bazénu s teplotou vody 41 °C. Hned vedle bazénu se nachází vířivka s teplotou mezi 37 – 40 °C. Tyto islandské lázně byly postaveny už v roce 1937 a máme pocit, že od té doby je navštěvuje stále stejná klientela. Doporučená doba pobytu v horké vodě je maximálně 15 minut. Proč? To zjišťujeme, když vylézáme ven z horké vody. Na studeném vzduchu se mi motá hlava a v nohou cítím takovou slabost, že si musím okamžitě sednout, aby mě tady nemuseli sbírat z dlaždiček. Cena za libovolně dlouhou dobu strávenou v lázních je 220 krón.

Milan Silný

související články

Island stopem

www.kalimera.cz

On-line cesty

